

A LEGNAGYOBV LOVAG

fine ●
selection

ELIZABETH CHADWICK

ELIZABETH CHADWICK

Æ legnagȝobb lovaȝ

ELIZABETH CHADWICK

A legnagyobb lovag

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Elizabeth Chadwick
A mű eredeti címe: The Greatest Knight

A művet eredetileg kiadta: Time Warner Books, London, 2005.

Fordította: Szűr-Szabó Katalin

A szöveget gondozta: Vereckei Andrea

Copyright © 2006 by Elizabeth Chadwick

A könyv megjelenését az Európai Unió
Kultúra 2000 programja támogatta

www.kulturpont.hu

ISBN 978 963 245 396 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Korom Pál, Széll Katalin

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Köszönetnyilvánítások

SZERETNÉM KIFEJEZNI A HÁLÁMAT MINDAZOKNAK, akik irányt mutattak a kutatásaimban, vagy anyagi téren támogattak, vagy egyszerűen csak elviselték a hangulatváltozásaimat, és azzal segítettek *A legnagyobb lovag* megírásában, hogy mindvégig mellettem álltak.

A tudomány embereit gyakran éri az a vád, hogy elefántcsonttoronyban élnek, de akiket felkerestem, amikor a regényem gyakran homályos részleteit kutattam, messzemenően barátságosak és segítőkészek voltak. Elsősorban Gillian Pollack professzorasszonynak szeretnék köszönetet mondani a nekem nyújtott segítségért és azért, hogy a középkori életforma különféle kérdéseiben a „próbaközönségem” volt, valamint David Crouch professzornak, hogy időt szakított rám, és válaszolt a kérdéseimre. Mélységesen nagyra becsülöm azért a William Marshalról írt nagyszerű életrajzért, amely alapul szolgált a regényem megírásához. Alison King is páratlan segítséget nyújtott a kutatásban: William Marshal életének mindeddig ismeretlen részleteit tárta fel előttem. A tévedésekért vagy a félreértelmezésekért egyedül engem terhel a felelősség.

Ezúttal sem boldogultam volna ügynököm, Carole Blake és a Time Warnernél dolgozó szerkesztőm, Barbara Daniel támogatása

és lelkesedése nélkül. Szeretném megköszönni nekik, hogy elviseltek. A bájos Richenda Todd elnézését kérem, hogy olyan irdatlan mennyiségű nyomdai előkészítő munkát sóztam rá, de mentségemre legyen mondva, nem minden az én hibám, van amiért a középkori krónikásokat terheli a felelősség! Hálás köszönettel tartozom még a Time Warner munkatársainak, Sheena-Margot Lavelle-nek, Rachael Ludbrooknak és Cecilia Duraesnek, akik nélkül ez a regény nem születhetett volna meg.

Köszönetet szeretnék mondani a férjemnek, Rogernek (aki több regény után is lelkesen vasal!), amiért megértően fogadta egy másik – igaz, immár nyolcszáz éve halott – férfi iránti lobogásomat.

Köszönet Wendy Zollónak a Yahoo-nál gondozott e-listámért, és e-listás barátaimnak, akik felvidítottak, gondolatokat ébresztettek bennem, és amikor szükségem volt rá, szerető támogatásukban részesítettek.

Első fejezet

Drincourt erődje, Normandia, 1167 nyara

A HAJNAL ELŐTTI SÖTÉT ÓRÁN a nagyterem lakói csukott ablaktáblákkal védekeztek az éjszaka rosszindulatú kipárolgásai ellen. A súlyos vas parázsfedő alatt pislákoló tűz egy haldokló sárkány szemére emlékeztetett. A fal mentén szendergő lovagok és csatlósok heverték, a csendet csak sóhajtásszerű szuszogásuk és időnként felhangzó torokhangú horkolásuk törte meg.

A terem egyik huzatosabb, kevésbé kiváltságos szegletében, messze a tűz maradék melegétől egy fiatalember összerándult álmában; homlokát ráncba vonták az álmában látott eleven képek, amelyek a hatalmas normann kastély nyugtalan sötétjéből a hamsteadi Berkshire-ben épült családi vártorony kisebb, meghittebb termébe repítették.

Ötéves volt, a legszebb kék tunikáját viselte, és az anyja magához ölelve, meg-megbicsakló hangon épp arra buzdította, hogy legyen jó fiú. – Ne feledd, hogy szeretlek, William! – Olyan erősen szorította, hogy a gyerek alig kapott levegőt. Amikor eleresztette, mindketten ziháltak: a fiú levegő után kapkodott, anyja a könnyeivel küszködött. – Csókolj meg, és menj atyáddal! – intette az anyja.

A fiú anyja puha orcájára szorította az ajkát, és beszívta bőre illatát, amely a frissen kaszált széna illatára emlékeztette. Hirtelen maradni szeretett volna. Megremegett a szája.

– Ne sírj, asszony, még felzaklatod!

William érezte, amint apja keze keményen, határozottan a vállára nehezedik, és elfordítja a napsütötte helyiségtől, a ház összegyűlt népétől, köztük a három bátyjától, WALTERTŐL, GILBERTTŐL és JOHNTÓL, akik mind komoly tekintettel figyelték. John ajka is remegett.

– Készen állsz, fiam?

Felpillantott. Egy égő templomtoronyról lecsorgó ólom kiégette az apja jobb szemét, és a halántékától az álláig kettészelte arcát. A csúnya forradás egyik feléről egy angyal, a másikról egy ördögről mintázott vízköpő maszkja tekintett le rá. Mivel William születése óta ilyennek ismerte apját, fenntartás nélkül elfogadta őt.

– Igen, uram – felelte, mire a férfi helyeslő pillantással jutalmazta.

– Bátor fiú vagy.

A lovászok már az udvaron várták őket a lovakkal. John Marshal a kengyelvasba csúsztatta az egyik lábát, a másikat pedig átlendítette a ló hátán, azután lehajolt, hogy Williamet is felemelje maga elé, a nyeregbe. – Ne feledd, hogy a király marsalljának a fia és Salisbury grófjának az unokaöccse vagy! – Apja megbökte a sarkával a paripa oldalát, és csapatával együtt kiügetett a vártoronyból. William nem látott mást, csak a tunikája csukló részét díszítő, élénk színű hímzést és apja hatalmas, csatákban szerzett sebhelyekkel borított kezét, ahogy a kantárszárat markolja.

– Meddig leszek távol? – kérdezte éles hangon álombeli énje.

– Attól függ, hogy István király meddig akar magánál tartani.

– Miért akar magánál tartani?

– Mert szavamat adtam, hogy megteszek valamit, és maga mellett akar tudni, amíg be nem váltom az ígéretemet. – Apja hangja bánáson csikorgott, mint a kardpengén végighúzott fenőkö. – Tűszként tart fogva, amíg eleget nem teszek a kérésének.

– És mit ígértél? – kérdezte William. Érezte, hogy az apja mellkasa görcsösen összerándul, majd nevetésnek beillő mordulást hallott.

– Amit csak egy bolond kérne egy őrülttől.

Különös válasz volt, és a gyermek William megfordult, hogy a nyakát nyújtogatva felnézzen apja elcsúfított arcára, miközben a felnőtt William álmában megfordult a rátekeredő takaró alatt. A ráncok elmélyültek a homlokán, szeme gyorsan mozgott lehunyt szemhéja alatt. Apja hangja lassan távolodni kezdett az álombeli táj ködében, hogy fokozatosan egy nő és egy férfi izgatott beszélgetése váltsa fel.

– Az a nyomorult megszegte az ígéretét, megerősítette a tornyot, embereket toborzott, utánpótlást hozatott és eltorlaszolta a réseket. – A férfi hangja nyersen csengett a megvetéstől. – Sosem állt szándékában megadni magát.

– És mi lesz a fiúval? – suttogta elszörnyedve az asszony.

– Az életével lakol. Az apa azt mondja, őt nem érdekli, mert megvan még az üllő és a kalapács, amivel az elvesztett fiúnál több és jobb fiakat tud kovácsolni.

– Csak nem úgy érti...

A férfi kiköpött. – John Marshal egy veszett kutya! Ki tudja, mire képes? A király a fiút akarja.

– De csak nem fogod... ezt nem teheted! – sikoltott elborzadva az asszony.

– Nem is! Ez csak terhelje a király és a fiú átkozott apjának lelkiismeretét! Hé, asszony, odaég a ragu, törődj a dologgal!

William álombeli énjét karon ragadták, majd durván végigvonszolták egy hatalmas harci táboron. Érezte a tábortüzek kékes füstjének illatát, látta, ahogy a katonák a fegyvereiket élesítik, és egy csapat zsoldos gyűlik egy masina köré, amiről azóta már tudta, hogy kőhajító gép.

– Hova megyünk? – kérdezte.

– A király elé. – A férfi eddig homályba vesző vonásai hirtelen élesen kirajzolódtak William álmában. Az István király szolgálatában álló flamand zsoldosnak cserzett, barna bőre volt, amely szinte ráfeszült kemény, szögletes arccsontjaira. Henknek hívták.

– Miért? – kérdezte William.

Henk azonban nem válaszolt, ehelyett hirtelen elkanyarodott jobbra. Az ostromgép és a kék-arany csíkos, díszes sátor között néhány férfi beszélgetett. Két ór lépett elő, előreszegezett dárdával, majd pihenőállásba helyezkedtek, és intettek Henknek és Williamnek, hogy lépjenek be. Henk két lépéssel bent termett, letérdelt, majd Williamet is maga mellé húzta a földre. – Felséges uram!

William a haja alól gyors pillantást vetett az előtte állókra, de képtelen volt eldönteni, hogy melyik lehet őfelsége, mert egyikük sem viselt koronát, vagy hasonlított arra a képre, ahogyan magában elképzelte a királyt. Az egyik úr finom dárdát tartott a kezében, amelynek nyelén selyemzászló lengett.

– Szóval ő az a fiú, aki csak annyit ér, hogy az apja időt nyerjen általa – szólalt meg a dardahordozó mellett álló férfi. Őszülő haja és gondoktól barázdált arca volt. – Állj fel, fiam! Hogy hívnak?

– Williamnek, uram. – Álombeli énje felállt. – Ön a király?

A férfi pislogott, láthatóan meghökkent. Fakó kék szeme összeszűkült, és összeszorította az ajkát. – Valóban az vagyok, bár atyád nem így gondolja. – Egyik társa odahajolt hozzá, és a fülébe

súgott valamit. A király hevesen megrázta a fejét. – Nem! – jelentette ki.

A szellő meglibbentette a dárdára tűzött selyemzászlót, amitől a közepére hímzett oroszlán úgy mozdult, mintha lopakodva zsákmányért indulna. A látvány elterelte William figyelmét. – Megfoghatom? – kérdezte lelkesen.

Az úr homlokát ráncolta, úgy nézett le rá. – Túl fiatal vagy még ahhoz, hogy zászlóvivő légy, nem? – jegyezte meg kelletlenül, de a következő pillanatban mégiscsak átnyújtotta a dárdát Williamnek. – Csak óvatosan!

A nyél még meleg volt az úr kezétől, amikor William kis keze összezárult rajta. Meglengette a lobogót, nézte, ahogy az oroszlán acsarogni kezd a szélben, majd örömtelin felcacagott.

– Felsőges uram, ha engedsz John Marshalnak, csak kiteszed magadat a megvetésének...– győzködte a férfi.

– De Krisztus Urunkra, ha az apja bűneiért egy ártatlant akasztok fel, a lelkifurdalás kínjainak teszem ki magam! Nézd csak... – bökött a mutatóujjával William felé. – Nézd! A keresztény világ minden kincséért sem szeretném, ha ez a kislegény a bitón végeznél! A pokolfajzat apját szívesen látnám ott, de őt nem.

William, akinek sejtelve sem volt, micsoda veszélyben forog, és csak azt érezte, hogy mindenki őt figyeli, megforgatta a dárdát.

– Jöjj, gyermekem! – intett a király. – A sátramban maradsz, amíg el nem döntöm, mi lesz a sorsod!

William csak egy kicsit volt csalódott, amikor vissza kellett adnia a dárdát a tulajdonosának, aki – mint utóbb kiderült – Arundel grófja volt, hisz egy pompás, csíkos sátor várt rá, sőt, a király fegyverei, amelyeket, ha engedik, talán kezébe is vehet majd. E pompás kilátásra gondolva vidáman ugrándozott István király oldalán.

A sátrat, ahol számos fegyverhordozó és szolga várta a király parancsát, két talpig vértbe öltözött lovag őrizte. A sátorszárnyakat felhajtották, betekintést engedve a helyiségbe, amelyet frissen kaszált fűvel hintettek fel. A zárt térben bódító illat terjengett. A hatalmas ágy mellett, amelyet henger alakú, hímzett párnák, selyem- és szőrmetakarók borítottak, épp olyan díszes láda állt, mint a szülei hamsteadi szobájában. Az ágyon kívül még egy pad és egy asztal volt odabent, ez utóbbin egy ezüstkancsó mellett kupák sorakoztak. A király páncélinge két, kereszt alakba kötözött kőrisfa rúdon csillogott, sisakját a földbe szúrt rúd csúcsára tűzték, pajzsát és kardhüvelyét pedig a hevenyészett állvány lábához támasztották. William vágyakozva mérícskélte őket.

A király rámosolygott. – Lovag szeretnél lenni, William?

William lelkesen, csillogó szemmel bólintott.

– És hű leszel a királyodhoz?

William ismét bólintott, ám ezúttal azért, mert az ösztönei azt súgták, hogy ezt várják tőle.

– Kétlem! – A király mélyet sóhajtott, majd ráparancsolt az egyik fegyvernőkre, hogy a kancsóból vérvörös bort töltsön az egyik serlegbe. – Fiú! – szólt rá Williamre. – Fiú! Nézz rám!

William felemelte a fejét. A király átható pillantása megijesztette.

– Szeretném, ha sohasem felednéd ezt a napot! – István király megfontoltan, tagolva ejtette ki a szavakat. – Azt akarom, hogy tudd: bármit is követett el apád ellenem, lehetőséget adok rá, hogy felnőj és kiköszöröld a csorbát! Tudd meg: a király mindennél többre tartja a hűséget! – A férfi kortyolt egyet a borból, majd William aprócska markába nyomta a serleget. – Idd ki, és ígérd meg, hogy mindig emlékezni fogsz arra, amit ma hallottál!

William engedelmeskedett, bár a bor égette a torkát.

– Ígérd meg! – ismételte a király, amikor a fiú visszaadta a serleget.

– Ígérem! – fogadkozott William, és miközben a bortól egész testét forróság járta át, az álom elillant, ő pedig zihálva felébredt. Az első, amit meghallott, a kakasok kukorékolása és a drincourt-i nagyteremben alvók első moccanásai voltak. Egy darabig csak pislogott, igyekezett hozzászokni a valósághoz. Régóta nem fordult már elő, hogy az álmai visszapergették az éveket addig a nyárig, amikor a Newburyért folytatott ostromban István király foglya volt. Ébren ritkán idézte fel életének ezt az időszakát, de olykor – teljesen váratlanul és érthetetlenül – az álmai visszarepítették abba az időbe, és a lassan huszadik életévét is betöltő fiatalember ismét ötéves, szöszeke kislány lett.

John Marshal végül mesterkedései, cselszövései és negyedikként született fia készséges feláldozása ellenére elvesztette Newburyt, majd később marlborough-i uradalmát, de ha a csatát nem is nyerte meg, egy kedvező fordulat mégis megerősítette az udvarnál kivívott pozícióját. István király vérvonala véget ért, és Matilda császárnő fia, Henrik, e néven a második király, immár tizenhárom éve rendíthetetlenül ült a trónján.

– Én pedig lovag lettem – mormolta maga elé William, és fanyarul elmosolyodott. Új rangja még friss volt. Néhány hete még fegyvernökként tanulta a harci mesterséget sir Guillaume de Tancarville, Normandia kamarása, az anyja távoli rokona mellett; páncélt fényezett és különböző megbízásokat teljesített. William lovaggá ütése egyben a férfikorba lépését jelentette, és lehetővé tette számára, hogy egy fokkal feljebb hágjon egy igencsak ingatag ranglétrán. A Tancarville-házban elfoglalt helye bizonytalan volt. Lord Guillaume kíséretében csak kevés hely akadt a becsvágyó, ám annál

tapasztalatlanabb újoncok számára, akiknek még nem adódott lehetőségük, hogy bizonyítsák rátermettségüket.

William azt is fontolóra vette már, hogy a bátyja birtokán, Hamsteadben keres menedéket. Ezt azonban csak végső megoldásként tartotta számon, nem is beszélve arról, hogy nem tudta volna megfizetni az átkelést a Keskeny-tengeren. Normandia és Franciaország között ráadásul heves viszály dúlt, ez pedig kiváló alkalom volt arra, hogy megszerezze a hiányzó tapasztalatot. E pillanatban valahol a határ mentén a francia sereg épp arra készült, hogy lerohanja Normandiát, és nagy pusztítást végezzen a tartományban. Mivel Drincourt a Rouen városába vezető északi utakat védte, sürgős szükség volt fegyveresekre.

Az álombeli képek lassan elhalványultak, William feszült izmai elernyedtek, és ő újra könnyű álomba merült. Egykor szőke haja fokozatosan nyerte el jelenlegi sötét mogyoróbarna színét, ám a verőfényes nyári napnak köszönhetően itt-ott továbbra is aranyosan csillogó sávok villantak elő belőle. Akik ismerték John Marshalt, váltig állították, hogy William a megtévesztésig hasonlít az ifjú Marshalra – akinek csinos arcát még nem csúfította el a Wherwell-apátság égő tetejéről lecsorduló ólom –, s gyakran mondogatták, hogy még a téli folyó változékony, tompa árnyalatait tükröző sötétszürke szemük színe is ugyanolyan.

– Istenemre, William, te még a végítélet harsonáira sem ébrednél fel! Ki az ágyból, te semmirekellő! – A kiáltást egy oldalába irányzott erős rúgás kísérte. A fiatalember fájdalmasan felnyögött és kinyitotta a szemét. Gadefer de Lorys, Tancarville egyik idősebb lovagja állt mellette.

– Ébren vagyok – ült fel az oldalát dörzsölgetve. – Hát az ember már a gondolatait se szedheti össze, mielőtt felkel?

– Hah! Ha tehetnéd, napnyugtáig szedegetnéd őket. Ilyen hétalvót még nem hordott a Föld a hátán! Ha nem az úr rokona lennél, már rég kihajítottalak volna!

William tisztában volt vele, hogy legjobb, ha ilyenkor kerüli Gadefert, vagy ha már összetalálkozik vele, inkább mindent ráhagy, mert a férfi reggelente igencsak zsémbes volt. William jól tudta, hogy néhány lovag neheztel rá, mert úgy érzik, veszélyezteti a Drincourt-ban kivívott helyüket. A rokoni szál, amely a kamaráshoz fűzte, legalább akkora hátrányt, mint előnyt jelentett. – Igazad van – felelte mosolyogva, bocsánatkérően. – Már itt sem vagyok! Megyek és megjáratom a lovakomat!

Gadefer morgott valamit a bajsza alatt, majd elbicegett. William, aki titokban fintorogva elhúzta a száját, összegöngyölte a szalmazsákot, összehajtogatta a pokrócot, azután kifelé indult. Bár a poros levegőből máris a nyár derekára jellemző forróság áradt, a falak árnyékában még a hajnal hűs, zöld csípőssége csapta meg, ami azonban egy szemvillanás alatt szertefoszlott, amint a falak magukba szívták az égre kapaszkodó nap melegét. Az istálló felé pillantott, egy másodpercig habozott, végül mégis meggondolta magát, és engedelmeskedve korgó gyomra parancsának, a konyha felé irányította lépteit.

A drincourt-i szakácsok már hozzászokhattak William látogatásaihoz, aki nemsokára egy kecskelábú asztalnak dőlve falta a kemencében sült, friss, forró búzakenyeret, amelynek tetején olvadt vaj és édes lóherevirágméz fénylett. A szakács felesége a fejét ingatva nézte. – Fel nem foghatom, hová tűnik ez a sok étel! Egy várandós asszony pocakjába se férne ennyi!

William vigyorogva rácsapott izmos, lapos hasára. – Csakhogy én kemény munkát végzek!

Az asszony felvonta a szemöldökét, amivel többet árult el, mint szavakkal tette volna, majd folytatta a zöldségaprítást. Az ifjú széles vigyorral lenyalta a tenyere éléről az utolsó csepp vajas mézet, az ajtóhoz lépett, és kezét a szemöldökfának támasztva, élvezettel kitekintett a gyönyörű reggelbe. Az udvar békés csendjét azonban hirtelen kiáltozás verte fel, majd néhány másodperc múlva Essex grófja, állig felvértezve, átvágtatott az udvaron az istálló felé néhány lovag és hűbéres kíséretében. William kisietett az erődítmény udvarára. – Hahó! – kiáltott. – Mi történt?

– Franciák és flamandok a határban! – kiáltotta hátra a válla fölé lihegve egy lovag.

A szavak villámcsapásként érték Williamet. – Átkeltek a határon?

– Igen! Átkeltek a Bresle-en, Eu-t kifosztották. Boulogne-i Máté vezeti őket, és már itt járnak, a falaknál. Pokoli nehéz lesz feltartóztatni őket! Vedd fel a páncélt, Marshal! Nincs idő evésre!

William a nagyterembe rohant. A szíve pörölyként vert, hányinger kerülgette. Átkozta magát, amiért annyi kenyeret és mézet evett. A teremben már egy fegyvernök várta, hogy rásegítse a bélelt fegyverkabátot és a sodronyinget. Tancarville ura úgy járt fel s alá vértjében, mint akibe bolha csípett, és kurta parancsokat osztogatott a harci öltözetükkel bajlódó lovagoknak.

William összeszorította az ajkát. Hányingere előbb a tetőfokára hágott, majd fokozatosan enyhülni kezdett. A szívverése is lecsillapodott, amint magára öltötte a sodronyinget, a tenyere viszont olyan síkos lett a hideg verítéktől, hogy kénytelen volt a páncél fölött viselt köpenybe törölni. Elérkezett hát a várva várt pillanat. Végre itt az alkalom, hogy bebizonyítsa, nem csak enni és aludni tud; és a helyét nem csupán annak köszönheti, hogy rokoni szálak fűzik a ház urához, hanem a képességei folytán is megilleti.

Mire Tancarville ura és kísérete csatlakozott Essex grófjához a Nyugati hídnál, Drincourt peremét már előzőnlőtték a flamand zsoldosok, és a város lakói lélekszakadva futottak, hogy mentsék a bőrüket. A főzéshez gyújtott tüzek füstjének szagát az általános gyújtogatás orrfacsaró bűze váltotta fel, a rue Chaussée-n pedig a boulogne-i lovagok csapata gyűlt össze, hogy támadást intézzon a Nyugati kapu ellen, és betörjön a városba.

William felajzva, lelkesen és elszántan hajszolta előre a lovát, maga mögött hagyva több harcedzett fegyverest, amíg utol nem érte az urát. De Tancarville, aki éppen azon igyekezett, hogy megzabolázza a William veritékező lovától megriadt csataménjét, figyelmeztető pillantást vetett rá. – De sietős, fiú! – dörmögte derűs bosszúsággal a hangjában. – Hátrébb az agarakkal, engedd előre a lovagokat!

A fiúnak mérgében arcába szökött a vér. Már a nyelve hegyén volt a válasz, miszerint ő is lovag, de azután mégis meggondolta magát, és inkább visszafogta a lovát. Szikrázó tekintettel tűrte, hogy a tapasztaltabbak közül három lovag megelőzze, amikor azonban egy negyedik is megpróbált elfurakodni mellette, William ismét előreugratott; elszánta magát, hogy megmutatja, mire képes.

De Tancarville a saját nevét mint csatakiáltást hallatva indult rohamra a hídon át, végig a rue Chaussée-n, hogy szembeszálljon a bezúduló boulogne-i lovagokkal. William magához szorította a pajzsát, előrszegezte a lándzsáját, és vágta csapott át. Tekintetét egy fekete ménen ülő lovag bíborvörös címerére szegezte, és akkor sem torpant meg, amikor már látszott, hogy az összecsapás elkerülhetetlen. Szemet szúrt neki, hogy ellenfelének túl magasan van a dárdája, és vörös pajzsát egy szemernyi befelé fordítja. William az oldalának támasztotta a karját, és a szemét az utolsó pillanatig nyitva tartotta. Lándzsája átdöfte a lovag pajzsát, és bár a fegyver eltörött William

kezében, az ütés elég erős volt ahhoz, hogy ellenfele meginogjon. A fiú furkósbotként hadakozva a kezében maradt törött nyéllel, kiütötte a lovagot a nyeregből. Amikor a fekete mén a kantárszárat a földön húzva futásnak eredt, William kardot rántott.

Az első vad összecsapás után a harcolók szétváltak, és kisebb csoportokban kezdtek tusakodni. Williamet a kiképzés során semmi sem készítette fel a csata iszonyatos lármájára és kegyetlenségére, de nem hagyta, hogy ez megijessze, és sóváran ragadott meg minden alkalmat a tapasztalatszerzésre. Magabiztossága nőtön-nőtt, ahogy egyre több, nála tapasztaltabb lovaggal folytatott heves tusából is győztesen került ki. Rémuljt és felajzott volt egyszerre, mint egy nyugalmas állóvízből egy sebes sodrású folyóba tévedt hal.

Boulogne grófia újabb csapatokat hívott harcba, és a hídért folytatott elkeseredett küzdelemben szinte kavarogtak az emberek és a lovak. A városka lakói husángokkal, karókkal és parittyákkal felfegyverkezve küzdöttek a helyőrség katonái mellett; a tömeg ide-oda hullámozott, mint szélben a mosott ruha. Testközeli, mocskos munka volt, és William kardot forgató keze izmos lett a vértől és a verítéktől.

– Tancarville! – üvöltötte rekedten, ahogy a tengelye körül megperdülve iszonyú ütest mért egy francia lovagra. Az ellenfele csatolva rémuljten hátrahőkölt, lehajítva lovasát, aki mozdulatlanul elterült a porban. William felkapta a lovag dárdáját, és a flamand zsoldosok felé hajszolta a lovát, akik éppen egy ház kifosztásával foglalatoskodtak. Egyikük, aki kivonszolt egy ládát az utcára, és a kardmarkolatával igyekezett leverni a zárat róla, nem hallotta meg időben társai figyelmeztető kiáltását. Túl későn perdült meg, William dárdája azonnal átdöfte a mellkasát. A többiek lerohanták a fiút, és eszeveszetten próbálták lerángatni a lováról.

Marshal szélesebben megfordította az állatot, kereste a megfelelő pozíciót, miközben a pajzsával és a kardjával vadul hadakozott a katonák ellen. Az egyik zsoldos felkapott egy szénahúzózt, amely a házfalnak támasztva állt, és megpróbálta lerántani a lováról. A kampó átszakította a sodronyingét, áthatolt a bélelt fegyverkabáton és a vászoningen, és belehasított William vállába. Nem érzett fájdalmat, mert a harc hevétől forrt a vére. A zsoldosok körülvették, és a gyeplő után kapkodva igyekeztek lerántani a földre, William azonban az állat vékonyába vágta a sarkantyúját, mire a rémült paripa hátrarúgott. Sikoly hallatszott. A hátsó patkó testet ért, és az egyik katona életelenül esett össze. William a nyeregbe kapaszkodott, a sarkantyúját ismét az állat oldalába vágta, ezúttal a heveder előtt, mire a paripa felágaskodott, és amikor mellső lábai ismét földet értek, nekiiramodott. A katonák ijedtükben eleresztették a gyeplőt és félreugrottak, nehogy az állat eltapossa őket. A horgot forgató zsoldos markából kicsúszott a nyél, William végre kitörhetett, és ellene fordulhatott. A kardjával lefelé döfött, miközben szinte zokogva üvöltötte ura csatakiáltását. Láta, hogy ellenfele a földre zuhan, és átgázolva a testén vágózni kezdett. Most, hogy végre kiszabadult a zsoldosok szorításából, villámsebesen csatlakozott a Tancarville-lovagok csapatahoz. Lova mély nyaksebet kapott, és a gyeplő csúszott véres kezében.

Az ellenség egészen a híd végéig viaszorította a drincourt-i helyőrséget. Bár peremét a füst és a tűz a pokol előszobájává változtatta, a várost még nem vették be, és a francia sereg támadása továbbra is úgy tört meg a normann védelmen, mint hullámok a gránitfalon. William szeme előtt az erőfeszítéstől és a kimerültségtől fényes pontok táncoltak, ahogy hadakozott és kaszabolt; csapásai azonban már nélkülöztek minden fortélyt és kifinomultságot.

A küzdelem már csak a következő pillanat túléléséről szólt, azután még egyről... hogy kitartson, és ne hátráljon meg. Valahányszor úgy érezte, hogy nem bírja tovább, megacélozta a szívét, és összeszedve minden erejét felemelte a karját, hogy újra és újra lesújtson.

A nekik feszülő embertenger felett hirtelen kürtök harsantak, és a nyomás érezhetően enyhült. A francia lovag, aki eddig keményen szorongatta Williamet, váratlanul megtorpant és hátrálni kezdett. – Takarodót fújnak! – lihegte egy Tancarville-lovag. – Istenemre, visszavonulnak! Tancarville! Tancarville! – William megsarkantyúzta a lovát. Lankadó karját megerősítette a tudat, hogy az ellenség megfutamodik. A sebesült állat azonban csak támolgott alatta, így William elszántan leugrott a nyeregből, és gyalogosan csatlakozott az üldözők csapatához.

A franciák Drincourt égő külvárosán át menekültek – nyomukban az üldözőik, a város polgárai és többi lakosa –, miközben utóvédharcot folytattak a helyőrség lovagjaival és katonáival. William végül kifulladt, és a város szélén összeesett egy juhakolnál. A szomjúságtól égett a torka, a kardlapja kicsorbult, felületét felmarta a pajzsokkal, vértekekkel és emberi testekkel való számtalan összeütközés. A fiú levette a sisakját, s fejét megmerítette a juhoknak épített kővályú vizében, majd mohón inni kezdett a tenyeréből. Miután csillapította a szomját, és lihegése is alábbhagyott, a vesszősövényen talált gypjúcsomóval letörölte kardjáról a véres patinát, hüvelyébe dugta a fegyvert, és visszavonszolta magát a hídhöz. Hirtelen ólom-súlyként nehezedett rá a fáradtság.

Lova fura testhelyzetben, az oldalán hevert. William még térdre sem ereszkedett, meg sem pillantotta a tompa tekintetet, máris tudta, hogy az állat kimúlt. A ló nyaka még meleg volt, amikor a kezét rátette. A durva szálú sörény szinte szúrta véresre sebzett kezét.

Tancarville hűbérurától kapta ajándékba, amikor lovaggá ütötték, a páncéljával, a kardjával és a köpenyével együtt, és bár a ló nem volt régóta a birtokában, azt már tapasztalhatta, hogy erős, eleven és engedelmes. Nagyobb büszkeséggel és szeretettel viszonyult hozzá, mint az bölcs lett volna, és a szomorúságtól most elszorult a torka.

– Nem az utolsó, amit elveszítesz – jegyezte meg de Lorys mogorván, lehajolva almásderese nyergéből. Lovának egész testét kisebb-nagyobb sebek borították, de biztosan állt a lábán. – Ez a háborúval jár, fiú. – Lenyújtotta a kezét, ami a nap küzdelmeiben ugyanolyan véres lett, mint Williamé. – Gyere, ugorj fel mögém!

William így is tett, bár nagy erőfeszítésébe került, hogy a lovag kengyelbe bújtatott lábára lépve nekirugaszkodjon, és fellendítse magát a ló farára. A csata hevében semmibe vett horzsolások és sebek, kivált a jobb vállán ejtett vágás, csak most kezdték kínozni.

– Megsebesültél? – firtatta Gadefer, amikor Williamnek elakadt a lélegzete. – Csúnyán megsérült az inged.

– Átszakította egy kampó – felelte William. – Nem vészes.

– Továbbra is fenntartom, amit mondtam – morogta de Lorys. – Hétalvónak és haspóknak tartalak, de ahogy ma harcoltál... az feledteti minden hibád. Lehet, hogy Tancarville uram mégsem az idejét vesztegette, amikor kitaníttatott téged a lovagi mesterségre.

Aznap este Tancarville hűbérura lakomát adott a győzelem örömére, amelyet a lovagjai jóformán a vereség kapujában vívtak ki; szinte a megsemmisülés pillanatában fordítottak a szerencse kerekén. A súlyos vereséget szenvedett francia sereg visszavonult, hogy rendezze sorait, és Drincourt – legalábbis egyelőre – biztonságban volt, bár Eu szomszédos grófságát kifosztották és a földig rombolták.

William a díszhelyen ült, fönt, az emelvényen álló főasztalnál, az idősebb lovagok körében, akik éppen az ifjú első csatájában tanúsított vitézségét méltatták. Williamet – bár kimerült volt – magához térítette dicséretük és bajtársiasságuk. A borban párolt galamb és az illatos, gőzölgő búzakása, a mandulatejben főtt alma visszaadta az erejét, ahogyan az édes, erős jégbor is, amivel kínálgatták. A sebei jórészt felületesek voltak. De Tancarville kirurgusa kimosta és öszeöltötte a vállsebét, és puha vászonkötést tett rá. A vágás élesen hasogatott; és a forradás a csata emlékét őrzi majd, de legalább nem érte maradandó sérülés. Lancingét már elvitték a fegyverkovácsműhelybe, hogy a szemeket ismét összefűzzék, fegyverkabátja pedig a várban lakó asszonyokhoz került, hogy megfoltozzák és kimossák. A férfiak egyre azt hajtogatták, milyen nagy szerencséje volt. Valószínűleg igazuk lehet, gondolta, mert a katonák közül jó néhányan otthagyták a fogukat a csatában, ő pedig csak a lovát és a tapasztalatlansága hímporát veszttette el. Mégsem érezte magát szerencsésnek, amikor valaki dicséretképpen szívélyesen rácsapott sebesült vállára.

Essex fiatal grófja, William de Mandeville köszöntésül magasba emelte a poharát, sötét szeme csillogott. – Istenemre, Marshal, adnál-e barátságunk megpecsételéseként ajándékot? – kiáltotta úgy, hogy az emelvényen álló főasztal körül ülők mind meghallották.

Williamnek a fáradtságtól és a felajzottságtól zúgott a feje, de tudta, hogy nem részeg, és fogalma sem volt, miért villantja rá széles mosolyát de Mandeville az asztal körül ülőkre. Az egyenrangúak közötti ajándékozás mindig is a hasonló lakomák részét képezte.

– Szíves örömet, uram – felelte szintén mosolyogva. – Mit kívánsz, mi legyen az ajándék?

– Lássuk csak! – De Mandeville az állát dörzsölgette, úgy tett, mintha elgondolkodna, majd körbehordozta a tekintetét az urakon,

belevonva őket a játékba. – Megteszi egy farokszíj vagy egy díszes mellszíj. Vagy esetleg egy mives kantár.

William tágra nyílt szemmel széttárta a karját. – Hisz nekem nincs ilyen holmim – felelte. – Mindenem, amim csak van, még a rajtam levő ruha is de Tancarville uram jóvoltából az enyém. – Fejével az említett felé intett, aki a serlegével tett széles gesztussal és egy elfojtott böfögéssel nyugtázta a közlését.

– Csakhogy a saját szememmel láttam, amikor ma elnyerted őket! – évődött de Mandeville. – Többtucatnyi is a birtokodba került, bár tőlem egyet is megtagadsz.

William továbbra is elképedve meredt rá, mialatt az emelvényen ülőkön végighullámozott a kacagás, és William értetlenkedő arckifejezése láttán csak tovább erősödött.

– Azt akarom ezzel mondani – magyarázta de Mandeville két nevetési roham között –, hogy ha vetted volna a fáradságot, hogy sarcot követelj a lovagoktól, még ha csak némelyiktől is, akiket harcképtelenné tettél vagy földre terítettél, ma koldusbotra jutott ember helyett gazdag úr lehetnél. Érted-e már?

William nagy bosszúságára az öblös hahotázás újabb hulláma söpört végig az egybegyűlteken. Hozzászokott már, hogy a tréfáknak gyakran ő a céltáblája, és tudta, rosszul teszi, ha egy sarokba húzódva duzzog vagy visszavág. Jóindulatú volt az ugratás, és figyelmeztetés, jó tanács rejlett mögötte. – Igazad van, jó uram! – bólintott. Az arca fájdalmas grimaszba torzult, amikor megvonta a vállát, és a társai ezt már halkabb nevetéssel nyugtázták. – Nem gondolkodtam. Legközelebb körültekintőbb leszek. Ígérem, egyszer még megkapod a kantárodát!

– Ah! – kiáltott fel Essex grófja. – Előbb új lovat kell vened, és azt bizony nem adják olcsón!

Williamnek, amikor aznap éjjel nyugovóra tért a szalmazsákján, fáradtsága ellenére is sokáig nem jött álom a szemére. Úgy érezte, mintha nemcsak a testét, de az elméjét is naphosszat furkósbottal ütlegelték volna. A nap eseményei élénk villanásokként tértek vissza: némelyek, mint a flamand gyalogosokkal folytatott elkeseredett viaskodása újra meg újra; míg mások csupán gyors káprázatként egyszer csillantak fel, mint nyári nap a vízen, hogy utána örökre tovatűnjenek. És mindezt vezérmotívumként szőtte át de Mandeville tréfája, ami nem is tréfa volt, inkább a kendőzetlen igazság. Harcolj az uradért, harcolj a becsületéért, de sose feledd, hogy magadért is harcolsz!

Második fejezet

AKÖPENY, AMELYET WILLIAM a lovaggá ütésére kapott, nemezelt flamand szövetből készült, és háromszor is megmártották az indigóban, míg kék színe egészen sötét árnyalatot öltött. Coboly-szőrme szegélyezte, és úgy varrták meg, hogy pompás, félkörös esésével a nyaktőtől bokáig befedje a viselőjét. William végigsimított a tenyerével a finom kidolgozású, bolyhos szöveten, és a szíve elnehezült a megbánástól és a szégyentől.

– Tizenöt shillinget adok érte – dörzsölte össze két ujját William orra előtt a ruhakereskedő, alattomos tekintettel végigmérve a fiatalembert.

– De hiszen kétszer ennyit ér! – tiltakozott William.

– Akkor jobban teszed, ha megtartod, uram! – vonta meg a vállát a férfi. – Nekem öt gyereket kell etetnem! Jótékonykodásból pedig nem lehet megélni!

William megdörögölte a tarkóját. Nem volt más választása, mint hogy eladja a köpenyt, mert szüksége volt a pénzre, hogy másik lovat vegyen. De Tancarville uraság nem mutatott hajlandóságot arra, hogy kárpótolja a fiút elpusztult lováért. Az úr bőkezűsége csak idáig terjedt a kísérete iránt, és nem tovább; a lovagoknak maguknak kellett gondoskodniuk a többiről. William nem akkor követett

el hibát, amikor a csatában elvesztett egy értékes csatamént, hanem akkor, amikor a legyőzöttektől nem követelt váltságdíjat, és nem kárpótolta magát a veszteségéért. A gondját csak tetézte, hogy Anglia és Franciaország királyai békét kötöttek, és Lord Guillaume-nak már nem volt szüksége annyi lovagra a kíséretében, kivált nem olyanokra, akik tapasztalatlanok és hiányos felszerelésűek voltak.

– Mivel szinte újnak látszik, és finom holmi, nem bánom, legyen tizennyolc shilling – engedett a kereskedő.

William tekintete kemény maradt. – Huszonöt az ára! Olcsóbban nem adom!

– Akkor keress más vevőt! Huszonkettő az utolsó ajánlatom! Már így is megrövidítem magam. – A kereskedő keresztbe fonta a karját a mellén, és William tudta, hiába alkudozna tovább. Egy pillanattig arra gondolt, faképnél hagyja a kalmárt, csakhogy rettentő nagy szüksége volt a pénzre. Nehezeire esett ugyan, végül mégis félretette a büszkeségét, és elfogadta az ajánlatot.

Hátat fordított az utcai pavilonnak, és visszafelé indult, tenyerében latolgatva az ezüstöt tartalmazó erszény súlyát. Huszonkét Plantagenet-shillingért nem kap csatamént. Arra viszont talán elég lesz, gondolta, hogy hátslovával és málhás állatával átkeljen a Keskeny-tengeren, csakhogy nincstelenül beállítani a családjához felérne a koldulással. Akkor sem lenne egyszerű a helyzete, ha élne az apja, de most, hogy a legidősebb bátyja, John örökölte a Marshal-birtokot, William inkább választotta volna az éhezést, mintsem bátyja kelletlenül nyújtott alamizsnáján élnen.

Nyomasztó döntésre kényszerült: az ezüstről vett egy megbízható hátslovát egy hűbéres fegyveres özvegyétől, akinek a férje elesett a drincourt-i csatában. Derék jószágnak látszott, jól idomították, és

bár kicsit szabálytalan volt a foga, még hosszú életnek nézett elébe. Egy gond volt csak: nem csatamén volt.

William bevezette az állatot az istállóba, azután a konyha felé indult, ahol kenyeret, sajtot meg egy kancsó almabort kért. Azt remélte, a bor majd lemossa a kesernyés ízt, amit az hagyott a szájában, amire az előbb kényszerült. A köpeny a későbbi nagy változások jelentéktelennek tűnő kezdete volt. Legközelebb a páncél fölött viselt selyemköpenyét és az aranyozott kardkötőjét kell majd feláldoznia, és már látta magát, ahogy egyre több holmiját adja el, míg nem marad csak egy bőrruhája, és gyalogos lesz, vagy a bátyja kísérője, egy fegyvernök, aki alantas feladatokat végez, unalomban pergeti a napjait, tompa elméjű és pocakot növeszt.

A szakács egy maréknyi apróra vágott fűszernövényt hajított az üstben rotyogó ételbe, lendületesen megkeverte, aztán hátranézett Williamre. – Azt hittem, a nagyteremben vagy – jegyezte meg.

– Miért? – William kortyolt egyet az erős, almaillatú italból.

– Á, szóval nem hallottál a lovagi tornáról! – A szakácson látszott, élvezi, hogy a tudatlan William mellett a jól tájékozott ember szerepében tetszeleghet.

William hirtelen éberen felkapta a tekintetét. – Milyen tornáról?

– Arról, amit két hét múlva tartanak Sainte Jamme és Valennes közt, a mezőn. A hírnök egy órával ezelőtt hozta a hírt. Lord Guillaume-ot is meghívták. – Csepegő kanalával William felé bökött. – Jó alkalom lenne, hogy növeld a vitézségedet.

William lelkében hirtelen fölizzott a remény aprócska szikrája, de csak hogy rögtön ki is hunyjon. – Nincs csatalovam – jelentette ki morózusan. – Nem lovagolhatok be a lovagi tornára egy közönséges gebén.

– Á! – vakarta meg a kobakját a szakács. – Nagy kár! De hisz Tan-carville uram bizonyára kölcsönad egy csatalovat a torna idejére! Any-nyi lovagot visz magával, ahányat csak tud. Miért nem kérded meg?

A remény lángja ismét föllobbant. William érezte, hogy elfogja a hányinger. Ha megkéri az urát, és az visszautasítja, nem marad más választása, behúzott farokkal kell hazaoldalognia Angliába. Már az is megalázó volt, hogy egyáltalán kérnie kell, csakhogy nemigen te-hetett mást. A büszkeségét máris a porba tiporták, mélyebbre már nem nagyon sülyedhetett. Felhajtotta a bort, az ételhez azonban hozzá sem nyúlt, és a nagyterembe sietett.

A lovagi torna hírére ünnepi hangulat uralkodott el az erőd lakó-in, William azonban félrehúzódott a többiektől. Érzelmei remény és kétségbeesés között ingadoztak. Amikor visszatért az alvóhelyére, leült a szalmazsákjára, és számba vette a felszerelését: a megjavított sodronyínget, a takarosán megfoltozott fegyverkabátot, a pajzsot, a lándzsát és a kardot. A fegyvernökök úgy rohángáltak fel s alá a lovagok parancsait teljesítve, mintha legalábbis a ház égne.

Férfiak léptek oda hozzá, hátba veregették, miközben izgatottan vitatták meg a közelgő eseményt. William velük nevetett, bólintott, és igyekezett palástolni a szorongását. Egy puha ronggyal a sisak-ját fényesítgette, azon tűnődve, nem tette volna helyesebben, ha az angliai hazatérésre költi a köpenyért kapott pénzt, ahelyett, hogy lovat vesz belőle. Édesanyja repesne a boldogságtól, hogy viszont-láthatja, talán a húgai is, bátyjával kapcsolatban azonban kételyek mardosták. John tombolt dühében, amikor nem őt, hanem Wil-liamet küldték Normandiába, hogy lovagnak tanuljon. Így aztán John Hamsteadben maradt, és arra a sorsra számíthatott, hogy apja első házasságából származó két fivérét, WALTER és GILBERTET szol-gálja. Úgy esett azonban, hogy Walter és Gilbert is meghalt, és a

Marshal-birtok Johnra szállt, ám ez nem jelentette azt, hogy bátyja, feledve a régi féltékenységet, már nem neheztel rá.

Henry, a fiatalabb fivér nem tartózkodott Hamsteadben, mert papnak tanult, és arra számítottak, hogy Williamhez hasonlóan jó ideig nem tér vissza a családi fészekbe. Ancel, a legkisebb fiú, aki kilencéves, szívós, szeplős fiúcska volt, amikor William utoljára látta, azóta abba a korba lépett, hogy fegyvernöknek állhatott, a képzéséről azonban valószínűleg John gondoskodott, hogy az Úr legyen irgalmas az öccsükhöz.

William addig fényesítette a sisakját, míg az úgy csillogott, mint egy női kezítükr. Nem akart elszegényedve hazatérni a családjához, de nagyon vágyott arra, hogy viszontlássa őket, még Johnt is. Szerette volna leróni a tiszteletét az apja sírjánál, akinek gyászmiséjén nem vehetett részt, mert távol élt az otthonától.

– Nyugtalannak látszol, William.

Felpillantott. Guillaume de Tancarville állt előtte, csípőre tett kézzel, és a szeme sarka vidám ráncokba szaladt. Restellte kopaszodását, így apró ékkövekkel kirakott, élénk színű sapkáját mélyen a homlokába húzta.

William talpra ugrott. – Nem, uram, csak elgondolkodtam.

– És vajon min töpreng egy korodbeli fiú, hm?

William lesütötte a szemét, tekintetét a kezében tartott sisakra szegezve, amelynek fényes acélfelülete visszatükrözte az arcát. – Azon gondolkodtam, nem kellene-e hazatérnem a családomhoz Angliába – vallotta be.

– Az ember mindig gondoljon a családjára, és foglalja őket imáiba – felelte de Tancarville –, de azt hittem, a torna körül forognak a gondolataid. Ahogy mindenki másé. – Mosolygott, és körbemutatott a lármásan sürgölődő embereken.

- Igen, uram, de nekik van felszerelésük, nekem pedig nincsen.
– Bár nehezeére esett, állta a kamarás tekintetét.
– Á! – dörgölte az állát de Tancarville.

William egy szót sem szólt. Csak nem árulja el az urának, hogy kénytelen volt a lovaggá ütésére kapott köpenyt eladni egy közönséges hátaslóért!

De Tancarville hagyta, hogy a csend kínosan hosszúra nyúljon, majd kajánul elmosolyodott. – Nagy bátorságról és vitézségről tet-tél tanúbizonyságot a Drincourt-ért folyó csatában, még ha közben meggondolatlan is voltál. A csapatom ékessége leszel a tornán. Már üzentem egy lócsiszárnak, hogy holnap hozzon néhány csatamént a küzdőtérre. Nem te voltál az egyetlen, aki elvesztette a lovát a csatában. Miután tanultál az esetből, ezúttal még kapsz tőlem egy új paripát. A többi rajtad múlik. Ha foglyul ejtesz más lovagokat és váltságdíjat követelsz értük, rendbe teheted a pénzügyi helyzetedet. Ha azonban kudarcot vallasz... – De Tancarville vállat vont, és nem fejezte be a mondatot. Szükségtelen is volt szavakba öntenie, amit gondolt.

– Köszönöm, uram! – William szeme úgy ragyogott, mint a sisakja. – Nem okozok csalódást, esküszöm!

De Tancarville elmosolyodott. – Jó fiú vagy, William! – veregette vállon. – Reméljük, egy nap még nagyszerű férfi válik belőled!

Williamnek, akit a sebe még most is roppant mód kínzott, sikerült megállnia, hogy ne ránduljon össze fájdalmában. Ez igazán nem nagy ár cserébe ura nagylelkűségéért, gondolta. Hirtelen minden olyan egyszerűnek tűnt. Bebizonyítja de Tancarville-nek, hogy már nem gyermek, hanem felnőtt férfi, aki képes a saját lábán is megállni.

William a paripát méregette, amelyet a két lovászfű az uraság lovainak fenntartott, elkerített területen tartott. A szőre színe, mint a frissen fejt tejé, a sörénye és a farka ezüstösen csillogott, a profilja spanyol eredetre mutatott, a szép formájú fül, az erős, ívelt nyak, a széles mellkas és az erős far szintűgy. Elsőnek kellett volna választania, nem utolsónak maradnia. De William a sátra felállításával volt elfoglalva, és akár rosszindulatból, akár feledékenységből vagy ügyetlen tréfából, senki sem szólt neki, hogy megérkezett a lócsi-szár, és az új paripákat kiosztják a tulajdonosaiknak.

– Nagyszerű lovat hagyunk neked, Marshal! – kiabálta oda Adam Yqueboeuf, egy agresszív, vaskos termetű fiatal lovas, aki ki nem állhatta Williamet, és minden lehetséges alkalmat megragadott, hogy borsot törjön az orra alá. – Csakis a legjobbat az urunk kedvenc rokonának!

William úgy tett, mintha Yqueboeuf ugratása hidegen hagyná, és elindult az állat felé, de a nyeregtakaró szélére és a mellszíjra száradt veritékből azonnal látta, hogy a többiek már mind megpróbálkoztak vele. Mint amikor a bordélyba új szajha érkezik, gondolta William. Az első éjszaka mindenki átmegy rajta, így aki utoljára kerül sorra, már semmi hasznát sem veszi. Rémülten vette szemügyre a lesunyított füleket, a feszes lágyéket, és az sem kerülte el a figyelmét, hogy a lovászfűk szorosan kipányválták az állatot.

– Óvatosan, uram! Vad! – figyelmeztette az egyik lovas, amint William oldalról, a feje felől odalépett a jósághoz, hogy az láthassa, amikor mellé ér. A ló oldala megremegett, és görcsösen meg-megrándult, mint a tócsa felszíne, amikor szél borzolja és eső veri. A fiú odanyúlt, és megpaskolta a fénylő, nyirkos nyakat, és egy darabig csak csendesen nyugtatgatta az állatot, hogy az hozzászokjon a szagához és a jelenlétéhez.

– Vad? – kérdezett vissza halkán. – Mi módon?

– Rángat, uram. Kemény szájú. Eddig senki sem tudta megbolázni.

– Á! – William gúnyolódó közönségére pillantott, tovább simogatva a csataló remegő nyakát és lapockáját. Várt egy kicsit, majd óvatosan megfogta a nyeregkapát, becsúsztatta a lábfejét a kengyelbe, és felugrott a ló hátára. Az állat azonnal felágaskodott. Amikor a lábai ismét földet értek, vadul rúgkapálni és hánykolódni kezdett. – Hó, hó, csak lassan a testtel, nyugalom! – csitította dudorászva a fiú, miközben óvatosan elkapta a gyeplőt, de egyelőre nem fogta feszesre. A csödör hátrasunt fülekkel tovább dobálta magát, igyekezett megszabadulni a lovasától. William ezúttal határozottan a ló vékonyába vágta a sarkát, mire az hatalmasat szökkent, majd szélsebesen vágatni kezdett, egyenesen a báméskodó lovagok felé. William rémülten meghúzta a kantárszárat, hogy másfelé terelje az állatot. A ló erre végképp megbokrosodott. Vadul harapdálni kezdte a zablát, ide-oda rángatta a fejét, miközben idegesen csapkodott a farkával. A közönség viharos átkozódás közepette szétszóródott. Williamnek nem maradt ideje nevetni rajtuk, mert minden figyelmét lekötötte, hogy megülje a dervisként táncoló állatot. Eldobta a kantárt, és inkább a ló sörényét markolta meg, miközben a két combját oldalának szorítva pióca módjára belecsimpaszkodott. Amint a gyeplő ellazult, a ló azonnal megnyugodott, és William végre leugorhatott a hátáról.

– Majd meglátjuk, milyen díjat nyersz a vadlóval! – csúfolódott vigyorogva Yqueboeuf a karám sarkából, ahova ijedtében bemene-kült. Ingvállát kőpor és pókhálók csíkozták.

William őszinte mosolyának ellentmondott összehúzott szeme és kapkodó lélegzetvétele. – Mibe fogadunk?

– Ugyan Marshal, hisz koldus vagy! – nevetett Yqueboeuf, a ruháját porolgatva. – Nincs semmid, amibe fogadhatnánk!

– A kardom a tét! – vágta rá William. – Felteszem rá a kardom. És te?

Yqueboeuf undokul felnevetett. – Ha el akarod veszíteni a kardodat, akkor felteszem rá a magamét, bár többet ér a tiédnél.

William felvonta a szemöldökét, de végül megtartotta magának, amit gondolt: azt, hogy egy kard értékét felerészt az adja, kinek a keze forgatja. – Rendben van – vetette oda kurtán, majd a lóval kezdett el foglalatoskodni; levette róla a kantárt, és szemügyre vette a zablát.

A torna reggele gyönyörű, tiszta idővel köszöntött rájuk, és a kamarás kísérete már korán talpon volt.

– Hol van Marshal? – kérdezte de Tancarville, mert a fiatal lovag sátra üres volt, a szalmazsákja takarosan összegöngyölve hevert a padlón. A kamarás titkon arra számított, hogy William szokásához híven még nagyban húzza a lóbőrt.

– Valószínűleg az egyik pék pavilonjában tömi a hasát – jegyezte meg Gadefer de Lorys sokatmondóan, a szemét forgatva.

– Nem, uram – vágott közbe az egyik fegyvernök. – Fél éjszaka azon dolgozott, hogy új zablát készítsen a lovának, most pedig elment, hogy kipróbálja.

De Tancarville felvonta a szemöldökét a hír hallatán. – Melyik lovat választotta tegnap? – kérdezte de Lorystól.

– A spanyol szürkét – felelte közömbös hangon a lovag. – Későn ért oda, a többi már elvitték. A ló száját feltörte a zablá.

De Tancarville a homlokát ráncolta, és ingerült mozdulattal feljebb rántotta az övét. – Balszerencse – jegyezte meg. – Szerettem

volna esélyt adni a fiúnak. – Végigpillantott a csíkos sátrak és pavilonok során, és amikor megpillantotta Williamet, aki vidáman épp feléjük tartott, megcsóválta a fejét. A fiatal lovag – ahogyan sejtette – egy nagy darab kenyeret tartott a kezében, miközben a fogai egyenletesen öröltek. A bélelt fegyverkabátot viselte, így részben már felöltözött a harci játéokra, és az arcán szinte gyermeki öröm tükröződött. Megtorpant, amikor megpillantotta de Tancarville-t és de Loryst a sátra előtt, és sebtében lenyelte a szájában tartott falatot.

– Baj van, uram? – kérdezte aggodalmasra vált tekintettel. – Szükséged van rám?

– Csak kíváncsi voltam, hova tűntél, de hallom, a lovaddal voltál. Azt mondják, meggyűlt vele a bajod tegnap.

– Nem veszélyes, meg tudom oldani – felelte William lelkesen. – Háromujjnyit utánaengedtem a kantárnak, így a zabla lejjebb került, és nem oda esik, ahol feltörte a száját.

– Nem tudod majd irányítani – figyelmeztette de Lorys, karját keresztbe fonva a mellén.

– De legalább meg tudom ülni! Már gyakoroltunk, és úgy tűnik, bevált a dolog.

De Lorys kétkedően felvonta a szemöldökét, legörbítette a száját, de végül nem szólt semmit.

– Nem akartam, hogy rossz lovat kapj – jelentette ki de Tancarville nyersen.

– Nem rossz az, uram! – tiltakozott William mosolyogva. – Sőt, minden bizonnyal a legjobb a tegnap szétosztott lovak közül. – Habozott, mielőtt a fejét leszegve belépett volna a sátorba. – Arra kérnélek, ne szólj erről Adam Yqueboeufnek! Feltette a kardját arra, hogy nem nyerek Blancart nyergében a tornán, és meg szeretném lepni.

De Tancarville kelletlenül elnevette magát.

– Mindannyiunkat meglepsz, William! – fújtatott derűsen. – Nem szólok egy szót sem, hamarosan úgyis mindenre fény derül. És most igyekezz, különben nem készülsz el, hogy felsorakozz a többiekkel!

– Igenis, uram! – tömte a szájába az utolsó falatot William, leöblítve egy korty borral, amelyet a zsámolyon álló korszóból hörpintett fel, majd sebes rágás közben intett a fegyvernökének, hogy segítsen ráadni az öltözékét.

A torna játéknak tűnt ahhoz az elkeseredett, véres harchoz képest, amelyet Drincourt-ért folytattak, és amely William tűzkeresztségét jelentette. A tusa a halál és a sebesülés kockázatát sem nélkülözte, de a cél ebben az esetben az ellenfél legyőzése és a váltságdíj követelése volt, nem az öldöklés. William paripája tüzes volt és nyugtalan, de ez nem okozott gondot neki, csak nem volt szabad megfedkeznie arról, hogy a lovat ne a gyeplővel irányítsa, hanem inkább a combjával és a sarkával. Amikor zárt alakzatban felsorakozott a többi Tancarville-lovaggal együtt, a keble dagadt a büszkeségtől. Adam Yqueboeuftól távolabb állt a sorban, de mindketten jól tudták, hol harcol a másik. William nem hagyta, hogy a kudarc lehetsége akár csak felmerüljön a gondolataiban. Ma nyerni fog; a becsülete és az önbecsülése forog kockán. Inkább meghal, semmint lemondjon a kardjáról egy olyan beképzelt senkiházi javára, mint Yqueboeuf.

Az ellenfeleik csapata vegyes volt, francia, flamand és skót lovagokból tevődött össze, akik ugyanúgy lelkesedtek a tornáért, mint a normannok, angolok és Plantagenetek. De Tancarville a hűbéresei mögé húzódott. Számára a lovagi torna olyan esemény volt, ahol találkozhatott a barátaival és a vele egyenrangúakkal, ahol bizonyíthatta

a bőkezűségét és a fontosságát a nevében harcoló lovagok száma és rátermettsége révén. A tusán a fiatalok és a vakmerőek vettek részt, ő és a többi védnök csak megfigyelő maradt.

A torna kezdetét jelző trombitaszóra a két szemben álló sor egymásnak rontott. William érezte, ahogy Blancart nekilódul, az állat óriási hullámként, egyenletesen és erőteljesen mozgott alatta. William kiszemelte az ellenfelét: a lovag halpikkelyekre emlékeztető, ezüstös, aranyos árnyalatokban csillogó sodronyinget viselt, a csatlovát a rikító sáfrány és a vörös színeiben pompázó selyemtakaró borította. Miközben a két ló újra meg újra egymásnak rontott, ahogyan hullám csapódik örökösen a sziklának, Williamnak sikerült elkapnia és az öklére csavarnia a másik ló kantárszárát. Igyekezett ellenfelét a normann sátrak felé vonszolni. – Add fel! – A fiú hangja tompa ordításként szűrődött át a sisakján.

– Soha! – A lovag kivonta a kardját, és megpróbálta elüldözni Williamet, a fiú azonban leszegte a fejét és kikerülte az ütések. Olykor visszavágott, ám egész idő alatt kitartóan a saját soraik felé húzta kiszemelt áldozatát. Egy másik francia lovagot, aki társa segítségére sietett, Gadefer de Lorys kergetett el onnan. William meghajlással köszönte meg a közbelépést, majd elkerülve most már elkeseredett ellenfele újabb támadását, megsarkantyúzta Blancartot.

– Add fel, uram! – parancsolt rá még egyszer, és az áldozatát messze a normann vonalak mögé vonszolta.

A lovag a fejét csóválta, de nem annyira azért, mintha a parancsot akarta volna megtagadni, mint inkább William céltudatossága és harciassága láttán. – Megadom magam – morogta dühösen. – Philip de Valognes vagyok, és ezennel bírod az ígéretemet. – Fennhézóan intett. – Szerencséd, hogy elcaptál, mielőtt belemelegedtem a tusába. – A hangvételevel arra utalt, hogy William heves támadása

és fogcsikorgató elszántsága, amivel belekapaszkodott, nem volt egészen lovaghoz méltó. – Essünk túl rajta, engedj hát el..., és tudasd velem, kinek tartozom a lovam árával!

– William Marshal a nevem, uram – felelte zihálva William, de továbbra is szorosan tartotta a másik ló kantárját. – Guillaume de Tancarville rokona, Salisbury grófjának unokaöccse, Perche grófjának az unokatestvére vagyok.

– És ahogy nézem, Tancarville dicsőségre áhító fiatal lovagjainak egyike, akinek egyetlen garas szülői örökség sem jutott – dörögte de Valognes.

– Mostanáig valóban nem, uram – felelte jókedvűen William.

De Valognes kelletlen vidámsággal nyugtázta a szellemes választ. – A fegyvernököm majd odaviszi a lovam árát és a felszerelést, ahol elosztjuk a zsákmányt – jelentette ki.

William meghajolt, eleresztette a kantárt, és mint a horgász, aki a horgára akadt halat visszadobja a folyóba, hagyta, hogy de Valognes a lovát megsarkantyúzva visszasíessen a küzdőtérré. – Hah! – kiáltotta William, majd oldalba bökte Blancartot, hogy ő is visszatérjen a viaskodók közé, újabb zsákmány reményében.

Adam Yqueboeuf arcán egy izom rángatódzott, miközben lecsatolta a kardját, és átnyújtotta Williamnek. – Megnyerted a fogadást. Még nem láttam embert, akinek ekkora szerencséje lett volna – mormolta pimaszul.

William négy csatoló árát nyerte el a tornán, az ötödik ló árán pedig Gadefer de Lorysszal osztozott. Bár az összeg nem lett volna jelentős az olyanok számára, mint Philip de Valognes és Guillaume de Tancarville, William szemében valóságos kis vagyonnak számított, és egyben bizonyíték volt arra, hogy képes magáról gondoskodni.

Yqueboeufre mosolyogott, és fejet hajtott. – Egyesek azt mondják, hogy mindenki a maga szerencséjének a kovácsa, de ki tudja? – A kardkötőt tanulmányozta meg a rajta lógó hüvelyt, de nem vonta ki a kardot. – Egy férfi fegyvere a kezéhez idomul. Jó szándékom jeléül visszaadom neked – mondta, miközben széles vigyorgással mélyen meghajolt és visszanyújtotta Yqueboeufnek a kardot.

Yqueboeufnek már korábban is nehezére esett lenyelnie a megaláztatást, most viszont egyenesen elakadt a szava. Fojtottan pár őszintétlen hálálkodást motyogott, markába szorította a kardhüvelyt, sarkon fordult, aztán odébbállt.

– Ne feledd, fiam, az életben ellenségeket is szerzel, nem csak barátokat! – jegyezte meg de Tancarville, aki félrevonta Williamet, hogy csendben néhány szót váltson vele, mielőtt megkezdődik a mulatság. – Ritka tehetséges vagy, és a hitványabb emberek irigyelnek majd ezért.

– Értem, uram – felelte William, elfelhősödött tekintettel. – Yqueboeuf kardjának nem sok hasznát vettem volna. Megfordult a fejében, hogy elkérem az árát, de úgy gondoltam, udvariasabb, ha visszaadom.

De Tancarville elhúzta a száját. – Nem találok kivetnivalót az okoskodásodban, de a kifogástalan jómodor sem óv meg a rosszululattól.

– Tudom jól, uram – William feszült pillantást vetett de Tancarville-re. – Éveken át tűrtem, hogy „Haspóknak” és „Hétalvónak” csúfoljanak. Lehet, hogy olykor okkal tették, mégis úgy érzem, részben azért nehezteltek rám, mert szegény rokonként jöttem uram házába. Ha úgy hozza a szükség, élelem és alvás nélkül is elvagyok.

– Ebben biztos vagyok. – A kamarás felesleges hévvel köszörülte meg a torkát. – És most mihez kezdesz?

A kérdés megrázta Williamet, mert megértette, mit jósol a jövőre nézve. Bármilyen ügyes kardforgató is, de Tancarville nem hajlandó tovább gondoskodni az ellátásáról. A torna dicsőséget hozott de Tancarville-nek, de lezárult, és a fiatal lovagok egy része feleslegessé vált. Akár azt is mondhatta volna Williamnek, túl fegyelmezetlen ahhoz, hogy magánál tartsa.

– Arra gondoltam, meglátogatom a családomat – felelte William, aki igyekezett titkolni a csalódottságát.

– Sok évet töltöttél távol, örülnek majd, hogy viszontláthatnak.

– De Tancarville zavaráról csak a mozdulatai árulkodtak, ide-oda húzogatta sapkája drágaköves peremén a mutatóujját.

– Lehet, hogy meg sem ismernek – vonta meg a vállát William –, vagy én őket. – Látszott az arcán, hogy elgondolkodik. – Angliában nem engedélyezett a lovagi torna, és Gadefertől úgy tudom, hogy három napi járásra innen lesz egy tusa. Arra gondoltam, ott próbállok szerencsét... ha nincs kifogásod ellene, uram.

William ez utóbbi megjegyzésével elegánsan lehetőséget adott de Tancarville-nek arra, hogy ura hivatalosan is elvághassa a köteléket, amely az elmúlt öt évben összekötötte őket. – Megkapod az engedélyemet – felelte de Tancarville –, az áldásommal együtt. – Megragadta William vállát, mindkét oldalról arcon csókolta, majd erősen megölelte. – Táplálatok és felkészítettek. Most menj, és mutasd meg, hogy igazi lovag lettél! Elvárom, hogy nagy tetteket vigyél véghez!

William vizionozta az ölelést, és a szemét elfutották a könnyek. Guillaume de Tancarville sosem viselkedett vele atyaián, de ellátta mindazzal, amivel a legtöbbre vihette az életben, és William tudta, hogy ezért sokkal tartozik neki. – Minden tőlem telhetőt elkövetek, uram – mondta, majd némi habozás után hozzátette: – Még egy utolsó szívességet kérnék, ha lehet!

– Mondd, mi az, és máris teljesítem, de többé szót se akarok hallani utolsó szívességről! – jelentette ki de Tancarville, bár a szája legörbült, amikor ezeket a szavakat kimondta. Csak mértékkel, sugallta a tekintete.

– Megkérnélek, küldj el ezzel egy futárt Essex grófjához! – nyújtott át William egy pompás, drágakövekkel díszített mellszíjat és kantárt; az egyik lóról szerezte, amelyet a tornán nyert.

De Tancarville átvette az aranyozott lószerszámot, és hirtelen elnevette magát. – Nagy szerencse, hogy ma nem követeltek érted váltságdíjat! – kuncogott. – Kétlem, hogy ki tudnánk fizetni.

William elvigyorodott. – Akkor most értéktelen vagyok, vagy túl sokat érek? – kérdezte.

Harmadik fejezet

Hamstead Marshal, Berkshire, 1167 ősze

WILLIAM ELTELVE A FŰSZERES CSIRKÉTŐL és a friss búzake-nyérrel tálalt sáfrányos ragutól, amelyet elegendő mennyiségű mézsörrel öblített le, hátradőlt a kecskelábú asztal mellett, és körülnézett. Hamstead kicsi és szerény hajlék volt, ha Drincourt-ral, Tancarville-lel vagy a többi hatalmas normann erőddel vetette össze, ahol lovaggá ütéséig tartózkodott. Nem voltak kéményei, a tűz egy régimódi, kőből épült, nyitott tűzrakóban égett a terem közepén, de mindez mit sem számított. A Kennet fölé magasodó dombra épült Hamstead a szülői örökség megtestesítője volt, és egyben az otthona.

– Szóval – mondta John, a bátyja, de a szeme nem mosolygott úgy, mint a szája – akkor most híres bajnok lettél. – Gondosan nyírt szakállat viselt, amelyet azóta növesztett, hogy két éve átvette az apja helyét. Az apjuk mindig simára borotválta az arcát, mert azt vallotta, hogy egy férfi ne szégyenkezzen megmutatni a világnak a csupasz arcát, az ifjú John azonban úgy vélte, a szakáll komolyságot és méltóságot kölcsönöz neki.

William vállat vont. – Aligha. – A mosolya túlzott szerénységről árulkodott. – Csak szerencsém volt, ennyi az egész.

– Ennél azért többről van szó, ha a lovakat nézem, amiket magaddal hoztál. – John hangja irigyen csengett. William udvari csillogása mellett szegény rokonnak érezte magát, és nem a Marshal család fejének.

– Csak nemrég szereztem őket. A nyár végén még csak egy közönséges hátaslovam volt. – William a drincourt-i csata és az ezt követő elszegényedése történetével mulattatta az asztal körül ülőket. Önmagáról becsmérően nyilatkozott, és vigyázott, nehogy henegejen, de John még így is elfordította a tekintetét, és a késével játszott, míg a tizennégy éves Ancel elkerekedett szemmel csüngött minden szaván.

– Egy szénahúzóval? – kérdezte az anyja elhaló hangon.

William kioldotta a fegyverkabát nyakát, és félrehúzta az ingét, hogy megmutassa a keskeny, rózsaszínű sebhelyet. – Szerencsém volt. A sodronying megvédett. Rosszabbul is végződhetett volna.

Anyja elszörnyedt arckifejezéséből látszott, nemigen hisz a fiának. Két testvére, Sybil és Margaret a nyakukat nyújtogatták, hogy lássák a heget.

– Nem fáj? – kérdezte Alais, anyja egyik szolgálója. William a születésétől fogva ismerte a lányt, akinek a világra jövele nagy port kavart Hamsteadben. A lány egy törvénytelen viszony gyümölcse volt, amelyet Sybilla egyik szolgálója folytatott Salisbury grófjának egyik nős lovagjával. A lovag meghalt egy csatában még a gyermek születése előtt, és amikor Alais kilencéves lett, édesanyját is elvitte a láz. Sybilla Marshal a szárnyai alá vette az elárvult kislányt, a saját lányaival együtt nevelte, és társalkodónőként, kísérőként állandó helyet biztosított számára a szolgálatában. Amikor William elindult Tancarville-be, Alais még csak vézna kis teremtség volt, de azóta szemlátomást kivirult.

– Amikor történt, nem – felelte William –, de a csata után, amikor időm volt felfigyelni rá, úgy égett, mintha tüzes vassal sütögettek volna. Még most is fájni kezd, ha a pajzs szíja kidörzsöli.

A lány mogyoróbarna szeme csodálattal szegeződött rá. – Szerintem nagyon bátor voltál.

– Sokan csak ostobának tartottak – kuncogott William.

– De én nem. – Alais a tenyerébe támasztotta az állát, és áhítattal figyelte a fiatalembert.

Williamet mulattatta a lány megjegyzése, meg is köszönte a bókot, de közben a szeme sarkából jól látta, milyen sötét pillantást vet a lányra John. Gyanította, hogy a bátyja mélyebb érzelmeket táplál Alais iránt, és nem csupán kedvtelésből nézegeti. William tudta, komoly bajba kerülhet a bátyja, ha az anyjuk rájön a dologra.

– Én sem – jelentette ki Ancel mutáló hangjában a hős iránt érzett csodálattal.

– Miért jöttél haza? – szegezte neki váratlanul a kérdést John.

A de Tancarville-házban attól függött William életben maradása, mennyire tud olvasni az arckifejezésekből és a hanglejtésekből. – Nem örülsz, hogy viszontlátsz?

– Dehogynem – vörösödött el John. – Hiszen a testvérem vagy.

– És ez bizonyos kötelességeket ró rád – jegyezte meg William.

John kínosan feszengett a finoman faragott urasági székben, amelynek karfáját fényesre csiszolta az apjuk karja. – Csak kíváncsi voltam, hogy még Guillaume de Tancarville-lel vagy-e, ennyi az egész. – Úgy beszélt, mintha valami jelentéktelen dologról lenne szó, pedig mindketten tudták, hogy nagyon is fontos, mit válaszol a fivére.

William lenézett a serlegére. – Úgy döntött, hogy nem tart tovább igényt a szolgálataimra. Kölcsönösen mondtunk búcsút egymásnak, és épp időben, amíg közös akaratunkból tehetjük meg.

Az anyja bosszúsan felszisszent. – Pedig nyilván jól tudta, mennyi előnye származna abból, ha ott maradsz a hűbéresei között.

– Igen, de azt is látta, mekkora széthúzást okozna ezzel. Némelyik lovag azon a véleményen volt, hogy túlságosan kivételezik velem a rokonságunk miatt.

– Akkor őket kellett volna elküldenie!

William megrázta a fejét. – Nem, ha egyszer én voltam a legfiatalabb és legtapasztalatlanabb. Parancsnoki döntést hozott, és a helyében valószínűleg én is így tettem volna. Ne aggódj! – fordult Johnhoz, akinek feszült vonásai ellenségességet sugároztak. – Nem kérek arra, hogy a családi birtokon tarts lovagként, amikor itt van Ancel, akinek a képzéséről te gondoskodsz. – Rákacsintott a legfiatalabb öccsére, és vigyázott, hogy a hangja továbbra is könnyednek tűnjön.

– Nem is tervezek ilyesmit! – vágott vissza John. – Egy idény alatt koldusbotra jutnék, ha nekem kellene eltartani a lovaiddat, ráadásul Angliában nincsenek lovagi tornák, ahol megkereshetnéd az ezüstjeidet. Egyébként is Normandia után unalmasnak találnád az itteni életet – tette hozzá védekezően. – Ha elfogadod egy idősebb fivér jó tanácsát, akkor keresd fel Patrick bácsikánkat Salisburyben! Embereket toboroz, akiket Poitou-ba vihet.

John kijelentése – hogy Williamnek nincs helye a családi tűzhely mellett – nélkülözött minden tapintatosságot. Igaz, William ezzel az egy dologgal már az apja halála óta tisztában volt. Bátyjának nem esett volna nehezére, hogy gondoskodjon a testvéréről a családi vagyonból, de úgy döntött, nem teszi. – Pontosan ez volt a szándékom – felelte William higgadtan, vigyázva, nehogy észrevegyék, mennyire megbántották.

– És ha a lovagok itt is azt hiszik majd, hogy kivételezik veled, mert a rokona vagy? – kíváncsiskodott az anyja.

– Legalább a saját lovaimmal és fegyvereimmal lépem át a nagybátyám küszöbét – vonta meg a vállát William –, már tapasztalatom is van. Nem kell gondoskodnia a felszerelésemről, nem szolgáltam fegyverhordozóként a lovagjait, és semmit sem kellett adniuk nekem. Ez tiszta helyzet.

Nagyon későre járt már, mire William aludni tért, hisz mindenkinek rengeteg volt a mesélnivalója. Az anyja és a húgai a nők számára fenntartott hálóterembe vonultak vissza, Alais lámpása világította meg az útjukat. William figyelmét nem kerülte el, hogy John tekintete hosszan elidőzött a lány karcsú alakján.

– Anyánk megöl, ha meglátja – jegyezte meg. A nyelve meg-megbotlott beszéd közben, mert a mézsör, amelyet vacsora közben lassan, de folyamatosan ivott, megtette a hatását. John is hasonló állapotban volt, és a kezében tartott lámpásban ide-oda libegett a gyertyaláng, időnként a viasz is lecsöppent, ahogy bizonytalan lépésekkel imbolygott mellette.

– Mit lát meg, amér’ megöl? – motyogott a fivére.

– Hogy úgy nézel Alaisra, mint róka a libapcsenyére.

– Képzeld! – förmedt rá John megvetően. – A tancarville-i romlott élet fertőzött meg! – Végigbotorkált a folyosón, és befordult apjuk egykori hálótermébe. William számára az egyik sarokban egy lécvázas gyékényágyat állítottak fel, amelyet egy tollal töltött derék-aljjal tettek kényelmesebbé, és mellé helyezték a felszerelését is: a kardját, a pajzsát, a páncélingét és a sisakját.

– Arra még véletlenül sem lett volna esélyem – vágott vissza William. – De Tancarville úrasszony úgy őrizte a szolgálatára rendelt nőket, mint sárkány az aranyat, a házhoz tartozó lotyók pedig észre sem vették az ilyen alacsony rangú fegyverhordozókat, mint én.

– Tancarville úr lotyókat tartott? – kerekedett el izgatottan Ancel szeme.

– Nem sokat. – William benyálazta az ujját és lehajolt, hogy letisztogasson egy foltot a pajzsáról, amelyet még mindig a Tancarville-ház címere díszített. – Az uram saját kezűleg válogatta ki őket.

– Saját kezűleg? – hahotázott John, és bizonytalanul letette a lámpást egy ládára. – Biztos, hogy mást nem használt a válogatásnál?

William is felnevetett. – Arra céloztam, hogy vagy meddők voltak, vagy tudták, hogyan ne essenek teherbe. Így nem nyüzögtek a várban a fattyak. – Kemény pillantást vetett Johnra. – Alais anyánk szolgálatában áll. Ha egy ujjal is hozzáérsz, irgalmatlan árat fizetsz érte, főként, ha a születése körülményeit is figyelembe vesszük.

– Semmi szükségem arra, hogy kioktass! – fortyant fel John. – Évekig nem láttunk, aztán belovagolsz ide a finom lovaiddal és megszabod, hogyan éljem az életemet. Te sem vagy a lovagi erények megtestesítője, ne játszd meg magad! – Levetette magát az ágyra. – Nézni még nem bűn, és hazudnál, ha azt mondanád, hogy te nem tetted meg. Láttalak.

William egy kézlegyintéssel kihátrált a vitából, és odafordult Ancelhez, hogy rászóljon, ne hagyjon ujjnyomokat a kardon, amelyet öccse abban a pillanatban húzott ki a hüvelyből.

– Már elkezdtem a képzést – méltatlankodott a fiú. – Tudom, hogy kell bánni vele.

– Dorbézolás után sosem szabad kardot fogni! – jegyezte meg William, intve a fiúnak, hogy tegye vissza a fegyvert a helyére.

– Miért? – kérdezte kajánul John. – Tán attól félsz, hogy a testvéri szeretet részed dülakodássá fajul?

– Nem tudom, mit várjak a testvéri szeretettől, vagy az mit vár el tőlem – felelte William zord mosollyal, megborzolva Ancel

világosbarna haját. – Holnap kiviheted a kardomat a gyakorlótérre, és nappal, józanul kipróbálhatod. Ami engem illet, én most lefekszem.

Bár fáradt volt, mire álomba merült, a szoba már zengett a testvérei horkolásától. Az utolsó gondolata az volt, hogy a „testvéri szeretet” olyan kard, amelyet rendszeresen olajozni, élezni kell és a legnagyobb tisztelettel és óvatossággal kell bánni vele, ha egyáltalán bármi hasznát akarja venni. És hogy kétélű.

ELIZABETH CHADWICK

A LEGNAGYOBB LOVAG

„Bámulatos aprólékossággal ábrázolja a történelmi eseményeket... a szereplők érdekesek, a cselekmény lebilincselő és rendkívül élvezetes.”

– BARBARA ERSKINE

William Marshall, a kevés kilátással bíró, nincstelen lovag kilép az ismeretlenség homályából, amikor megmenti Aquitániai Eleonóra, II. Henrik király félelmetes feleségének az életét. A királynő hálából kinevezi a trónörökös tanítójává. De a királyi kegy nem csak hírnevet és jutalmat hoz, hanem konfliktusokba sodorja és irigyeket szül. William befolyása a szeszélyes és ingatatag Henrik hercegre és ifjú feleségére kiváltja a kevésbé kegyben álló udvaroncok neheztelését, akik szövetkeznek ellene, hogy megbuktassák.

Elizabeth Chadwick a történelmi tények és a fantázia szülte regényesség lebilincselő elegyével kelti életre Anglia legnagyobb hőseinek egyikét. Jogos helyére állítja a középkor delelőjén, és rajta keresztül a nyolcszáz év alatt semmit sem változó politikai zűrzavarokat, győzelmeket, botrányokat és hatalmi harcokat.

„A középkori témájú regények legjobb alkotója napjainkban.”

– HISTORICAL NOVEL REVIEW

„Olyan regényíró, aki nagyogóan kelti életre a történelmet.” – THE TIMES

„Elizabeth Chadwick tökéletesen tisztában van azzal, hogyan írjon meggyőző és impozáns történelmi regényt.” – MARINA OLIVER

Felnőtteknek ajánljuk!

4 499 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

mozgalmas